

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 51. Petri Dannesii Franciæ Legati oratio ad Synodi Patres.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

eis commiffi literæ die trigesima Martii Sæcul. XVI. A.C. 1546.
 anno supra millesimum quingentesimo
 quadragesimo quinto Fontis-Bellaquei
 datæ prælegebantur, ac pro legitimis
 habebantur. In his Rex Synodi Patri-
 bus gratulabatur, professus, quod ip-
 sus interesse desideraret, se tamen ab-
 sente, regis hisce literis non minus
 plenam, ac si ipsemet præsens adesset,
 suis Oratoribus agendi, exequendi, at-
 que proponendi facultatem dedisset,
 quæcunque pro fide Christiana, Evan-
 gelicæ Doctrinæ puritate, pace, Cle-
 rique, ac ceterorum Ecclesiæ membro-
 rum emendatione necessaria judicarent.

§. LI.

*Petri Dannefi Franciæ Legati ora-
 tio ad Synodi Patres.*

Perlectis hisce literis, Petrus Danne-
 sius non minus prolixum, quam eru-
 ditum habuit sermonem, in quo præ-
 primis Gallorum Regum pietatem, at-
 que in Religionem Catholicam, Roma
 namque Ecclesiã merita exaggerabat.
 Revocavit etiam in memoriam, quod
 Gregorius magnus suis in literis Chil-
 deberto Regis Catholici cognomen at-
 tribuerit: *Huic titulo*, inquebat ipse,
*Galliæ Reges abunde satisfecerunt; quippe
 qui inter ceteros Christianos Reges præclare*

Labbe Cons. t. 14. p. 107. & seq. Pallav. l. 8. c. 3 n. 5. & seq. Sleid. comm. li. 17. p. 586.

Sæcul. XVI. A.C. 1546. *se gesserant in studio fidei universalis, ac veteris suscinendæ, Regnumque Franciæ mille annorum spatio nulla contaminatum hæresi in fide conseruarunt, & quantum in ipsis erat, Idololatrarum, hæreticorumque exterorum conversionem procurarunt. Postea figillatim merita, quæ Galli in Romanam Ecclesiam effudissent, recensens narravit, quæ Pipinus & Carolus Magnus adversus Longobardos fortiter patrassent; & quemadmodum in Synodo Episcoporum ab Hadriano I. huic delatum sit, & creandi Pontificis, & Episcoporum suæ ditionis tum approbandorum, tum, post præstitum ab illis Sacramentum fidelitatis, inaugurandorum arbitrium. Et quamvis filius ejus Ludovicus Pius prærogativa creandi Pontificis non ita multo post cesserit, amicitiae tamen, quæ sibi cum Sede Apostolica intercesserat, testificandæ ergo, Legatos ad se ea gratia mandari voluit, eamque officiorum vicissitudinem diligenter cultam diu continuavit: ejus enim amicitiae fiducia Romanos Pontifices asperis temporibus, sive per hostilem impetum sede sua ejectos, sive seditione consternatos, ad illud Regnum tanquam portum tutissimum confugisse constat. Neque dictu facile est, quot se periculis Galli exposuerint, vel ad Christiani Imperii fines latius protendendos, vel ad ea recuperanda, quæ Barbari invaserant, vel ad Pontifices dignitati restituendos, aut periculis*

lis liberandos. His decessoribus oriundus Sæcul. XVI.
 Franciscus I. pari pietate, regni sui initio, A.C. 1546.
 post victoriam Mediolanensem, profectus est
 Bononiam ad Leonem X. ob amicitiam cum
 eo stabiliendam, quam cum Hadriano VI.
 Clemente VII. & cum Paulo III. nunc Pon-
 tifice continuavit, quorum Pontificatu vigin-
 ti sex annorum spatio, licet in diversis Re-
 gionibus de rebus fidei multæ, magnæque
 extiterint controversiæ, ille tamen diligen-
 tissime cavet intra suos fines, ne qua fieret
 in vulgata Ecclesiæ consuetudine immutatio,
 sed penes Ecclesiam publicum totius rei judi-
 cium esset. Et quamquam natura sua sit
 clementissimus & mitissimus, neque sangui-
 nis sitiens, hic tamen severitatem adhibuit,
 gravioraque edicta sanxit, & tum sua diligen-
 tia, tum Judicium sollicitudine, & vigilan-
 tia id consecutus est, ut in tanta tempestate,
 jactationeque, quæ multas civitates & reg-
 na ab ipsis fundamentis labefecit, nobilissi-
 mum illud Regnum Ecclesiæ bono paccatum
 permanserit, pristina doctrina, ritibus, &
 moribus servatis, ut de eo Regno Synodus
 libere statuere possit, quod verum putet, &
 Reipublicæ Christianæ conducibile. Præ-
 terea Rex satis jam perspexit, quantopere
 orbi Christiano conducatur, Episcopum Ro-
 manum pro capite agnoscere, adeo ut bonis
 conditionibus sollicitatus ad exemplum ab
 alio Principe editum sequendum, ab insitu-
 to dimoveri non potuerit, quin potius sua

Sæcul. XVI. cum incommodo finitimorum amicitiaë nun-
 tium remittere decrevisset. A.C. 1546. Indictione nuper Con-
 cilio, delegit aliquot e suis Episcopis, ac
 illico eos eo decrevit, deinde cum confessibus
 aliquot habitis, serio rem agi, & Synodi
 auctoritatem decretis etiam factis stabilitam
 comperisset, mihi, ut huc contenderem, &
 negotium, qua possem, solertia promove-
 rem, in mandatis dedit. Petit igitur, ut
 Patres semel in universum constituent,
 publiceque proponant, quid ab omnibus Chri-
 stianis ubique gentium in Religione sequen-
 dum sit, & credendum, dein ut ad sacro-
 rum Canonum normam Ecclesiasticam disci-
 plinam instituant, si id faciant, tum Rex
 Christianissimus curabit ea, quæ illi præscri-
 bent, per omnem Galliam accurate ut ser-
 ventur, decretisque Concilii sua ope ac pa-
 trocinio aderit. Ad hæc, prosequeretur
 Orator, cum Galliarum Regum tot tan-
 taque extent in Ecclesiam Romanam merita,
 æquum est, ne ex Privilegiis a Patribus &
 summis Pontificibus olim concessis, quorum
 possessionem omnes Galliaë Reges a Ludo-
 vico pio habuerunt, quicquam mutetur, aut
 imminuatur, ut Gallicanis item Ecclesiis,
 quarum ipse gerit tutelam, sua jura, pri-
 vilegia & immunitates confirmentur, quo
 nomine Galli omnes agnoscent se Concilio
 tantopere devinctos, ut beneficium ita col-
 latum Patribus nunquam sit pœnitendum.